

ОСВЕЩАВАНЕ ЧРЕЗ ВЯРА

written by Tim Jennings, M.D. | September 16, 2021



В блог статията ми "[Оправдание чрез вяра](#)" научихме невероятно добрата новина, че чрез живота и жертвата на Исус Христос Бог действително поправя сърцата и умовете ни в съответствие със Своите закони на дизайна, възстановявайки у нас любовта и доверието в Него!

В този блог ще направим следващата стъпка в християнското пътуване – освещаването. Какво означава на практика да гледаме на света през призмата на Божиите закони на дизайна?

Освещаването е растежът, развитието, напредъкът и съзряването, които се осъществяват в живота на онези, чието доверие в Бога е възстановено. То е битката между новото сърце, новите мотиви и старите импулси, желания, навици и реакции, развити в живота ни, преди да сме били обърнати към Бога.

След като доверието ни е било спечелено и сме предали сърцата си на Христос (оправдание), освещението е ежедневно прилагане на истините и принципите на Божиите закони на дизайна в живота ни. То е растежът и развитието на характера, до които води живеенето съобразно с истината чрез вяра. Това израстване и развитие е резултат от действието на Божиите закони на дизайна: закона за поклонението – като гледаме, ние се променяме; и закона за усилието – ако искате нещо да стане по-силно/здро, трябва да го упражнявате.

Това действие на Божия закон в нашия живот ни преобразява както невробιολογично, така и характеролоγично, докато усвояваме и прилагаме Неговите принципи.

Освещаването е процесът, при който новороденото сърце, сега мотивирано от любов и доверие, направлява ума в това, което гледа, чете, на което се възхищава и на което се покланя. То е процесът, при който новороденото сърце напътства изборите на човека – с какво да се храни, какъв график да спазва, с кого да общува – по същество всички дейности на живота. Новороденият човек заживява според Божиите принципи (закони) и постепенно израства в благочестие.

Този растеж се натрупва сам по себе си както всяко друго развитие. Ние обогатяваме разбирането си за истината, докато изучаваме Божието Слово, приемаме и прилагаме наученото. Развиваме вярата си, когато я упражняваме. Добавяме към мъдростта си, когато търсим мъдрост от Бога, когато изучаваме Неговото Слово, когато разсъждаваме върху Неговите откровения и прилагаме Неговите методи.

Това развитие, този напредък, това освещаване е постоянно – никога не спираме да растем, да се развиваме и да напредваме в истината за Божието царство или в дълбочината на Неговата любов.

“...по самата тая причина положете всяко старание и прибавете на вярата си добродетел, на добродетелта си благоразумие, на благоразумието си себеобуздание, на себеобузданието си твърдост, на твърдостта си благочестие, на благочестието си братолюбие и на братолюбието си – любов. Защото, ако тия добродетели се намират у вас и изобилстват, те ви правят да не сте безделни нито, безплодни в познанието на нашия Господ Исус Христос” (2 Петър 1:5-8).

Но този процес на израстване често е труден и нерядко се осъществява чрез болезнени уроци и обстоятелства. Както веднъж ми каза един приятел: “Болката е тор за душата”. Често именно чрез болезнените събития в живота израстваме най-много. Защо? Защото силните емоции са мощен стимул за действие и често ще ни подтикват да търсим Бог за отговорите, което от своя страна ще ни помага в по-нататъшното ни развитие и съзряване.

Освен това много от нашите лоши навици и греховни наклонности, които е необходимо да победим, имат силни мотивиращи емоции, свързани с тях. Победата често изисква някакъв силен емоционален мотиватор, за да накара сърцата ни да пожелаят да се преобразят истински. Всъщност възстановяващите се наркомани добре знаят, че е трябвало да стигнат дъното, преди да са били наистина готови за възстановяване. В Своята любов Бог ще допусне тези събития като част от Своята дисциплина – Той дисциплинира онези, които обича.

Апостол Павел описва процеса, при който първо, сърцето ни се поправя (оправдава) чрез вяра, а след това, чрез същата тази вяра (доверие), получаваме благодат (сила) да устояваме твърдо пред лицето на изкушението и да се радваме на възстановяването на благочестивия характер у нас. Ние се радваме именно на тези страдания, защото те са част от процеса на изцелението – подобно на пациент, който се радва на болката при провеждане на физиотерапия, защото знае, че болката е част от това, което го укрепва.

Трудностите в живота ни карат да усещаме по-ясно зависимостта си от Бога и да задълбочаваме

упражняването на вярата си в Него – а това води до по-голям растеж и до развитие на благочестив характер. Апостол Павел казва това по следния начин: “И тъй, оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога, чрез нашия Господ Исус Христос; посредством Когото ние чрез вяра придобихме и достъп до тая благодат, в която стоим, и се радваме поради надеждата за Божиата слава. И не само това, но нека се хвалим и в скърбите си, като знаем, че скръбта произвежда твърдост, а твърдостта – изпитана правда; а изпитаната правда – надежда. А надеждата не посрамява, защото Божиата любов е изляна в сърцата ни чрез дадения нам Свети Дух” (Римляни 5:1-5).

Освещението чрез вяра е резултатът в душата, която с доверие се е предала на Исус и Му сътрудничи, като избира да прилага истината (законите на дизайна) в живота си, както Бог я разкрива. Такава душа не печели победата със собствени сили, а избира да прилага истината в живота си и чрез доверие/вяра получава сила от Бога, достатъчна за всяка битка.

“Затова, възлюбени мои, както сте били винаги послушни, не само както при мое присъствие, но сега много повече при моето отсъствие, изработвайте спасението си със страх и трепет; защото Бог е, Който според благоволенията Си действа във вас и да желаете това, и да го изработвате” (Филипийци 2:12, 13).